

ה'פ"ע...
שנה
לאר ינוס

להתחבר לעש"ן!

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע פפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטיעור חוכמו רט"י ליל טיטי פרטת כי תטא תטפ"ג

קִיבַּלְתָּ רָגֶשׁ? מָה אַתָּה עוֹשֶׂה עִם הַמְתָּנָה הַזֹּאת???

לכל אחד יש מקומות שהוא אוהב להימצא בהם, מקומות שגורמים לו להרגיש טוב, מקומות שממלאים אותו, מקומות שהוא מוצא את עצמו בהם, יש לו שם את כל מה שהוא צריך, גם בפן הטכני – כיסא, שולחן, מים קרים, וגם בפן הנפשי – נעים לו שם, הוא מרגיש שם ערך עצמי, מכבדים אותו, נותנים לו שם מקום.

מאידך, יש לכולנו גם מקומות שלא נעים לנו אפילו להיזכר מהם... מקומות שאנחנו מרגישים בהם רע, לא נוח שם, משהו באוויר גורם לנו לרצות להתרחק משם, הלוואי ולא נחזור לסיטואציה ולמקום הזה לעולם!

אבל אלה לא רק מקומות! גם בזמנים זה כך...

יש זמנים שבהם אנחנו מרגישים מחוברים לזמן ולמשמעות שלו, זמנים טובים שמטעינים אותנו בכוחות מחודשים, זמנים שאנחנו לא רוצים שייפסקו לעולם, זמנים שגורמים לנו להרגיש כל כך טוב!

ומול זה, יש לנו זמנים שאנחנו מרגישים לא קשורים, כביכול כל העולם כולו מבין ומחובר לגודל היום והשעה, ורק אנחנו עומדים מהצד, ובמקום להתמלא – אנחנו רק מתרוקנים מהכוחות. לא מחוברים, לא מבינים, רק רוצים שיצוצו שלושה כוכבים ונתקדם הלאה...

ואם במקום ובזמן זה כך, קל וחומר כשמדובר באנשים – שם, אין מי שלא מזדהה עם שני הקצוות הללו...

מצד אחד, אנשים טובים ומיוחדים, שגורמים לנו לחוש רצויים ובעלי ערך, אנשים שבונים אותנו ונותנים לנו הרבה, אנשים שנעים לנו בקרבתם, שאנחנו מבקשים להיות במחיצתם עוד ועוד. אלה אנשים שנוסכים בנו אנרגיות, משפיעים עלינו טוב, ואנחנו לא מסוגלים לחשוב על הרגע שבו ניאלץ להיפרד מהם.

ומהצד השני, לא נעים לומר, אבל יש גם כל כך הרבה אנשים שאנחנו מרגישים שהם מרוקנים אותנו מכוחות ומשמחת החיים, הפגישות איתם תמיד טרחניות ומוציאות מאיתנו את כל האוויר, אין לנו כוח לשהות בקרבתם ואנחנו מחפשים את ההזדמנות הראשונה לסגת...

ב'עולם', ב'שנה' וב'נפש', אנחנו נתקלים בסיטואציות משני הסוגים.

כולנו כמובן מעדיפים למצוא את המקומות, האנשים והזמנים שבהם נרגיש טוב עם עצמנו, אבל מה לעשות, המציאות מוכיחה שהדבר לא בשליטתנו...

והאדם שואל את עצמו לפעמים, למה אני צריך את כל זה? למה הבורא מביא אותי למצבים כאלה, שאני מרגיש בהם חסר ולא מחובר?

ואולי, אולי באמת עדיף לברוח ממצבים, זמנים או אנשים שגורמים לנו להרגיש ניתוק?

אולי עדיף להינעל במקומות הללו, אולי עדיף להתייאש מראש ולא לנסות שוב להתחבר, אולי עדיף לחמוק מהאחריות שלנו, אולי עדיף להישאר במיטה ולא לקום היום?

ובקיצור: מה עושים עם כל הרגעים, המקומות והאנשים שאני מרגיש מולם מנותק ומרוקן?
כדי לקבל מבט נכון על החיים, ועל הסיטואציות שאנו נתקלים בהם, כדאי לשמוע מה אומר המגיד ממעזריטש על החצוצרות...

הקדוש ברוך הוא מצווה למשה רבינו לעשות חצוצרות כסף, בהם יתקעו בזמנים ובאירועים מסוימים.
אומר המגיד ממעזריטש, מה זה 'חצוצרות'? חצוצרות זה – חצאי צורות...

כולנו כאן חצאים, אין אדם שלם בעולם, אין מקום שלם בעולם – ואין זמן שלם בעולם.
מה זאת אומרת?

אומר המגיד: כשהבורא יתברך ברא את העולם, הוא ברא את כולנו בצורה כזו – שאנחנו חסרים, לא מסוגלים להסתדר לבד.

כדי להרגיש מנוחה, כדי להרגיש בעלי ערך, כדי להרגיש טוב – חייבים כל הזמן למלא שני מאגרים: מאגר טכני, ומאגר נפשי...

מאגר טכני זה ברור: אם לא נקבל את המקום שלנו, את המזגן הטוב, את הארוחה ברגע הנכון, אם לא יהיה לנו דלק למלא ברכב, אם הסוללה בטלפון תיגמר – אנחנו לא אנשים...

אבל גם במאגר הנפשי: יכול להיות לך הכול, אבל אתה מרגיש ריקנות, שום חוויה או הצלחה לא גורמים לך להתמלא.

והאמת, אין מצב שבו האדם מלא בשניהם מעצמו. תמיד יהיה משהו שחסר לו, דבר מה שמעיק עליו.

למה זה כך? כי אחרת, כל אחד יישאר לעצמו, ולא יחפש את התפקיד שלו בעולם. כדי שאנשים יתחילו לעבוד ולא יישארו תקועים במקום שלהם ובאזור הנוחות שלהם – חייבים ליצור אותם חסרים...

כך יוצא, שכל אחד הוא בעצם 'חצי צורה', הוא לא יכול להסתדר לבד, והוא חייב את השני שישלים לו את החסר...

אין אדם שמסוגל להסתדר לבד! אני צריך אותך – ואתה זקוק לי!

אין זמן שלם בפני עצמו! האדם צריך את הזמן כדי להתמלא, והזמן זקוק לאדם כדי להיות מושלם!

וגם אין מקום שלם בפני עצמו! האדם צריך את המקום – והמקום צריך את האדם...

כל אחד נותן לשני את מה שחסר לו!

כדוגמה לכך, ניתן לראות את המעביד ואת העובד. העובד זקוק למעביד, כי בלעדיו הוא לא יקבל משכורת, והמעביד זקוק לעובד – כי בלעדיו הכול יישאר תקוע!

יחסי עובד ומעביד הם דוגמה מצוינת ל-השלמה הדדית! אחד משלים את השני!

אבל אגב, גם אם העובד יקבל משכורת, או גם אם המעביד יקבל עבודה – הם זקוקים, מלבד ההשלמה ההדדית הטכנית, גם להשלמה הדדית נפשית. כל אחד צריך להרגיש את ההערכה מהשני, המעביד זקוק להרגיש 'בעל הבית', ואם העובד לא יכבד אותו – הוא יפטר גם אם הוא עובד טכני מצוי! וכך גם העובד, חייב לקבל מקום נפשי מהמעביד, הערכה על פועלו. אחרת – הוא יתייבש ויפסיק להשקיע במקום העבודה...

העובד צריך לדעת שהוא נמצא כאן במקום העבודה – כי זה מקום שיועיל לו ויבנה אותו! אבל כדי שהמקום הזה אכן יקדם אותו ויועיל לו – הוא חייב לתת למעביד שלו את המקום! בין המקום הטכני – העבודה במלוא המרץ, ובין המקום הנפשי – כבוד והערכה לבעל הבית...

כך נוצר חיבור טוב ובריא בין עובד ומעביד...

זוהי האינטראקציה הנכונה בין אנשים. ככה מתחברים למקומות, לאנשים ולזמנים.

חשוב להבין: אדם שמחפש רק ליהנות ולהתמלא, ולא להעניק כלום מצידו – לא יוצר חיבור! הוא רק משחית את נפשו, ובמקום להתחבר – רק מנתק את עצמו יותר ויותר מהחיבור...

כדי להתמלא באמת – עלינו לחפש כיצד למלא את השני, מה עלינו לתת לו, וכך, כשאנחנו נותנים את מה שחסר לו והוא משלים את מה שאנחנו זקוקים לו – נוצר הפאזל המושלם.

הקדוש ברוך הוא הציב לנו מסלול חיים מסודר וקבוע מראש, והוא קבע – באילו מקומות נהיה, באילו זמנים נחיה ועם אילו אנשים ניפגש!

כל הזמנים, האירועים, המקומות והאנשים שאנחנו פוגשים בחיים – הם חלק מהמסלול! יש לנו צורך לעבור בהם כדי להיבנות, כדי לצמוח, כדי להתקדם למטרת החיים!

אנחנו לא פוגשים שום אדם סתם כך! שום אירוע לא מתרחש בלי סיבה! ואין מקום שאנחנו מגיעים אליו בלי סיבה...

איך צומחים מכל הפגישות הללו? איך נבנים מהם? איך מייצרים מהם דלק למסע החיים? בשביל זה צריך ליצור אינטראקציה איתם, להתחבר אליהם. להתחבר לזמן הזה, להתחבר למקום הזה, להתחבר לאדם הזה...

את החיבור אנחנו יוצרים, קודם כל, על ידי ההבנה שאנחנו חסרים ולא מסוגלים להגשים את מטרת החיים בלי האדם הזה, הזמן הזה או המקום הזה!

אחרי שאנחנו מבינים את זה, זה הזמן לחפש – איך יוצרים את החיבור? מה חסר לשני שאני צריך למלא לו – ומה חסר לי שאני צריך לקבל ממנו?

כשאדם חי כך כל החיים, ומחפש בכל סיטואציה מה התפקיד שלו, מה הוא צריך להעניק לשני כדי להתמלא בעצמו – הוא מתחבר וצומח!

דוגמה לכך, ניתן לראות למשל בהתעמלות וכושר. כל אחד מבין שאם האדם יישב במקום אחד בלי לזוז במשך שנים, הדבר יגרום לו לניווץ שרירים ולחולשה גדולה. כלומר, כדי להמשיך להיות בריא – הוא חייב לעשות כושר!

אבל, מה לעשות, תרגילי ההתעמלות דורשים כוחות ומאמץ, הם אינם באים בקלות. לכן, רק אם אתה באמת מבין שאתה זקוק להתעמלות כדי להבריא – אתה תהיה מוכן להתאמץ ולהשקיע את הכוחות הללו, ואז, כשתעשה את זה – אכן תתמלא בכוחות ובבריאות...

כך זה גם ב'עולם – שנה – נפש':

כדי לקבל את החיבור לשני, עלי לחפש – למה הוא זקוק ממני? מה אני יכול לתת לו – שאף אחד אחר לא יכול? הרי אין עוד אדם בעולם שיכול לתת לו את המקום בלב שלי, אף אחד לא יכול לקרב אותו ולאחל לו 'גוט שבת' בצורה שלי...

(וכשזה לא נעים, ויש לי הרבה חשבונות מול אותו אדם – בשביל זה יש אמונה! אמונה ש'לית אתר פנוי מיניה!' עלי להזכיר לעצמי שאני לא מחייך אליו בשבילו, אלא בשבילי! לי יש אצלו איזה נקודה שאני חייב – כדי להתקדם במסע החיים!)

תתבונן בשני, למה הוא זקוק? אולי הוא צריך אותך כעת? אולי הוא זקוק לתמיכה, לכתף להישען עליה, אולי הוא שבור וזקוק למבט מנחם, למשפט של הכלה, למקום שיכיל את החוויה שלו?

אתה עדיין לא מכיר כל כך כדי לפתוח בשיחה ידידותית? זה לא אומר שאתה פטור מהתעניינות קצרה ומאיחול קליל!

(הרבי סיפר על רב חשוב בחו"ל שסיפר איך צמח והגיע למקום החשוב שהגיע. אותו רב טען שהכול בזכות הרבי מגור ה'בית ישראל'.

מה היה? מסתבר, שאותו רב היה נער יתום צעיר ומסכן, שחלם במשך שנה שלימה על חולצה חדשה לכבוד ראש השנה. הוא חסך פרוטה לפרוטה, עבד קשה בעבודות מזדמנות כדי לאגור עוד קצת כסף לטובת החולצה החדשה, ואכן, לקראת ראש השנה לא היה מאושר ממנו, כשרכש לעצמו חולצה בזהקת. הוא המתין לרגע שבו ייפרד לנצח מהחולצה המרופטת וילבש את זו הנוצצת, הוא חלם בימים ובלילות על מבטי ההתפעלות של מתפללי בית המדרש.

אבל, לאכזבתו ולשיברון ליבו לא היה גבול. במקום להתפעל מהחולצה, היו המתפללים כולם עסוקים באימת הדין ובהתעמקות בתובנות הימים הנוראים – ואף אחד לא הקדיש את הרגע כדי לשרוק מהתפעלות ולתת לו את התחושה הטובה...

הוא היה פגוע כל כך. מה כבר ביקש? קצת התפעלות, קצת הרגשה טובה, קצת נחת בחיים המרירים.

בסיום התפילה, כך סיפר, כשיצא מאוכזב מבית הכנסת, ראה קבוצת אנשים רבות רצות לכיוון רחוב רלב"ח שבירושלים. לשאלתו, השיבו הרצים כי הם הולכים להתברך לשנה טובה אצל הרבי ה'בית ישראל'. הוא החליט ללכת גם הוא.

בין אלפי אנשים הצטופף הנער, רץ במהירות בתור הארוך המשתרך, אבל כשהגיע אל מול עיני הרבי – סימן לו הרבי בהתפעלות על החולצה, ואמר: פשששש...

(ה'פששששש...' הזה, הציל את עתידו!)

וכך זה גם בזמנים: אם אני רוצה להתחבר לזמן, עלי לשאול את עצמי – מה התפקיד שלי בזמן הזה? איזו הכנה אני צריך לעשות כדי להתחבר לזמן הזה, מה אני אמור לעשות במשך הזמן הזה? מה אני רוצה להוציא מהזמן הזה?

אחרת, בלי שאחפש תשובות לשאלות הללו – אין שום סיכוי להתחבר למשמעות שהזמנים והמועדים נותנים לי...

וכך זה גם במקומות ובאירועים שנתקלים בהם בחיים, עלינו לשאול – מה התפקיד שלנו בסיטואציה הזו, מה מוטל עלינו לעשות?

כך, ורק כך – מתחברים ומתמלאים מהשני!

אומר המגיד ממעזריטש, בחצוצרות היו תוקעים בשלוש הזדמנויות: בזמני נסיעות במדבר – כשהיו מגיעים למקום חדש! במועדים וחגים – כשהיו מגיעים לזמן חדש! ולפני התכנסויות ואספות ציבוריות – כשהיו פוגשים אנשים חדשים!

בכל אותן הזדמנויות, מבקש הבורא להזכיר לנו שאנחנו רק 'חצאי – צורות', שאנחנו זקוקים לשני כדי להתחבר ולהתמלא, שכדי להתחבר ולהתקדם במסע החיים – אנחנו חייבים להתחבר לזמנים למקומות ולאנשים החדשים, זאת על ידי מילוי התפקיד שלי באותן סיטואציות!

יו"ל ע"י 'נקודות טל אור' – ספינקא. ניתן לקבל בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני ברק, או

בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com

לתרומות והנצחות ניתן לפנות למספר: 050-41-71-897